

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5190/2018
20.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Остојић, адвокат из ... против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Зоран Прошић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2961/18 од 17.07.2018. године, у седници одржаној дана 20.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2961/18 од 17.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1457/16 од 01.03.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 196.875,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка у износу преко досуђеног, а до траженог износа.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2961/18 од 17.07.2018. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА исплати износ од 9.000 евра са каматом по Закону о затезној камати почев од 09.08.2013. године до исплате, све у динарској противвредности по куповном курсу НБС на дан исплате, на име купопродајне цене за возило марке „...“ тип ... .. и износ од 210.250,00 динара са законском затезном каматом од 09.08.2013. године до исплате на име судских трошкова и трошкова адвоката по основу пресуде П 652/12, те да му на име парничних трошкова овог спора исплати износ од 296.714,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду тужени је изјавио посебну ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију у коме је предложио да се ревизија туженог одбије као неоснована.

Изјављена ревизија туженог дозвољена је на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па нема разлога за оцену услова из члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које би могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су дана 30.05.2011. године, закључили писмени уговор о купопродаји путничког возила „...“ тип ... .., број шасије ..., регистрованог са регистарским бројем ... -... по ком уговору је тужени као продавац предао тужиоцу предметно возило у државину, а тужилац је као купац исплатио продавцу уговорену купопродајну цену од 9.000 евра. Тужилац је возило продао ВВ из ..., а он је након тога ауто продао ГГ, којој је возило 24.09.2012. године, по захтеву ОЈТ Сремска Митровица привремено одузето, приликом преласка домаће границе. У периоду од 21. фебруара 2010. године до августа 2011. године, аутомобил је препродаван пет пута. Проверама је утврђено да су ознаке у односу на годину производње и врсту мотора који је уграђен у предметно возило неистинито наведене у саобраћајној дозволи и различите од правих ознака из потврде Компаније возила „...“ од 31.01.2012. године. Након извршених провера аутомобил је фактички враћен ГГ, али без права да њиме управља и располаже. Правноснажном пресудом Основног суда у Сремској Митровици П 652/12 од 17.04.2013. године, ВВ је обавезан да ГГ на име повраћаја купопродајне цене исплати износ од 2.100 евра и врати јој возило марке „...“ као и да јој на име парничних трошкова исплати износ од 111.500,00 динара са каматом почев од 17.04.2013. године. ВВ је 12.06.2013. године поступио по обавези из пресуде, након чега се обратио тужиоцу (свом продавцу) који му је на име повраћаја купопродајне цене по уговору који су они закључили 22.06.2011. године, исплатио 19.06.2013. године, износ од 8.800,00 евра, а уз то и износе од 98.750,00 динара на име трошкова заступања ВВ од стране пуномоћника и 111.500,00 динара на име парничних трошкова исплаћених ГГ. Тужилац се 16.07.2013. године обратио туженом предлогом за вансудско поравнање, али до споразума није дошло. Тужилац као купац од свог продавца - овде туженог захтева враћање купопродајне цене од 9.000 евра по уговору који су они закључили дана 30.05.2011. године. Захтева и регресирање износа исплаћених ВВ по основу трошкова парнице у предмету Основног суда у Сремској Митровици П 652/12.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби чланова 508. до 515. Закона о облигационим односима (ЗОО) одбио тужбени захтев, налазећи да не постоји одговорност туженог као продавца због правних недостатака продате ствари по правилима заштите од евикције, јер нико

од претходних власника до туженог није знао да постоје правни недостаци, пошто је возило редовно регистровано и без сметњи препродавано и коришћено до одузимања ГГ, па тужени не може одговарати за ограничење јавноправне природе пошто за њих није знао, односно нису се могла очекивати.

Другостепени суд је усвојио тужбени захтев, правилно закључујући да утврђене чињенице у околностима конкретног случаја не воде закључку о искључењу одговорности туженог за правне недостатке ствари. С`тога је правилном применом материјалног права из чланова 18. став 1., 508, 510, 514. и 132. Закона о облигационим односима (ЗОО), усвојио тужбени захтев.

Према одредби члана 508. ЗОО продавац одговара ако на продатој ствари постоји неко право трећег које искључује, умањује или ограничава купчево право, а о чијем постојању купац није обавештен, нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом. Члан 510. ЗОО прописује санкције за правне недостатке, па наводи да ако продавац не поступи по захтеву купца, у случају одузимања ствари од купца уговор се раскида по самом закону, а у случају умањења или ограничења купчевог права, купац може по свом избору раскинути уговор или захтевати сразмерно снижење цене, при чему купац има право на накнаду претрпљене штете. Према члану 132. ЗОО раскидом уговора обе стране су ослобођене својих обавеза, изузев обавезе на накнаду евентуалне штете. Ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично, има право да јој се врати оно што је дала. Ако обе стране имају право захтевати враћање датог, узајамна враћања врше се по правилима за извршење двостраних уговора.

По становишту овог суда у конкретном случају постоји одговорност туженог као продавца због правних недостатака продате ствари сагласно одредби члана 508 ЗОО, због чега тужилац који није знао за ове недостатке на предметном возилу које је одузето од лица коме је возило препродато “последњег купца у низу”, и коме није од стране туженог пружена заштита од евикције, има право на повраћај купопродајне цене од туженог као продавца имајући у виду да се сагласно одредби члана 510. ЗОО уговор о продаји раскида по самом закону, а правна последица раскида уговора у смислу одредбе члана 132. Закона о облигационим односима је враћање датог.

Наиме, поред одговорности за материјалне недостатке продавац одговара и за правне недостатке продате ствари. То је последица начела једнаке вредности давања код двостраних уговора, где је преносилац дужан да обезбеди прибавиоцу не само корист, већ и мирну државину у којој купац неће бити правно узнемираван на основу неког права трећег о коме он није био обавештен, нити је пристао да узме ствар оптерећену тим правом. Међутим, поред овога продавац ће одговарати за по правилима евикције и у случају када су на ствари постојала и одређена ограничења јавно-правне природе, а продавац их није саопштио купцу. Он ће одговарати не само за она ограничења јавно-правне природе која су постојала у време закључења уговора, већ и за она која се могу очекивати, ако је у конкретном случају он за то знао.

Супротно наводима ревизије тужени одговара за ограничење јавноправне природе која су већ постојала у часу закључења уговора, али и за она која се могу очекивати ако је у конкретном случају он за то знао сагласно члану 514. ЗОО. У

овом случају тужилац није знао, нити је могао знати за недостатке и за неслагање фактичког стања аута са подацима у саобраћајној дозволи. Насупрот њему, тужени је могао знати, јер је од свог претходника добио све исправе које су пратиле увоз и продају предметног аутомобила, те је имао могућност да се упозна са њиховом садржином. Чињеница да је аутомобил регистрован на домаће таблице сама по себи не значи да је искључена одговорност туженог за ограничења јавноправне природе која терете продату ствар, а која су постојала од њеног увоза у домаћу државу. С тим у вези тужилац има право на накнаду претрпљене штете применом члана 510. став 3. и 514. ЗОО.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Ово са разлога што се у смислу члана 508. ЗОО код уговора о продаји под евикцијом подразумева правно узнемиравање купца поводом прибављања ствари а на основу неког права трећег које је постојало пре купчевог стицања ствари. Члан 510. прописује санкције за правне недостатке ако продавац не поступи по захтеву купца. У случају одузимања ствари од купца уговор се раскида по самом закону а у случају умањења или ограничења купчевог права купац може по свом избору раскинути уговор или захтевати сразмерно снижење цене при чему купац има право на накнаду претрпљене штете. У конкретном случају предметно возило није одузето од тужиоца већ од лица коме је ВВ препродао возило и примио одговарајућу противвредност. Тужилац је по основу одговорности за правне недостатке свом купцу ВВ извршио повраћај купопродајне цене возила, платио накнаду судских трошкова насталих у поступку пред Основним судом у Сремској Митровици П 652/12, па основано од туженог захтева накнаду претрпљене штете из члана 510. став 3. ЗОО и повраћај исплаћеног износа.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић